

Vârșnicul Hugo E. Martinez
din Cei Șaptezeci

Actele noastre personale de slujire

Dragostea lui Isus Hristos trebuie să fie ghidul nostru dacă dorim să ajungem să fim conștienți de nevoile celor pe care-i putem ajuta în vreun fel.

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă ni se oferă ocazia și binecuvântarea personală de a sluji. De când sunt membru, am slujit în multe moduri. Fratele Udine Falabella, tatăl vârșnicului Enrique R. Falabella, obișnuia să spună: „Cine slujește este bun de ceva; cel care nu slujește este inutil”. Acestea sunt cuvinte pe care trebuie să le păstrăm în mintea și inima noastră.

Când am căutat îndrumare în timpul slujirii mele, am găsit alinare amintindu-mi că Salvatorul Se concentrează asupra oamenilor, în mod individual, și asupra familiei. Dragostea Sa și atenția Lui tandră față de fiecare persoană m-au învățat că El recunoaște valoarea mare a fiecărui copil al Tatălui Ceresc, precum și faptul că este esențial ca noi să ne asigurăm că fiecare persoană are parte de slujire și că este întărită de Evanghelia lui Isus Hristos.

În scripturi, citim:

„Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu...”

Și dacă va fi ca voi să lucrați *toate* zilele... și veți aduce *chiar numai un* suflet la Mine, ce mare va fi

bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!”¹.

Fiecare suflet are o mare valoare înaintea lui Dumnezeu, căci noi suntem copiii Lui și avem potențialul de a deveni așa cum este El.²

Dragostea lui Isus Hristos trebuie

să fie ghidul nostru dacă dorim să ajungem să fim conștienți de nevoile celor pe care-i putem ajuta în vreun fel. Învățăturile Domnului nostru, Isus Hristos, ne arată calea. Și astfel încep actele noastre personale de slujire: descoperind nevoile, iar apoi rezolvându-le. Sora Linda K. Burton, președinta generală a Societății de Alinare, a spus: „Mai întâi observați, apoi slujiți”³.

Președintele Thomas S. Monson este un exemplu foarte bun al acestui principiu. În luna ianuarie a anului 2005, dânsul a prezidat asupra unei conferințe a conducătorilor preoției desfășurate în Porto Rico și a demonstrat modul în care Salvatorul și slujitorii Săi fac acte personale de slujire. La încheierea acelei adunări minunate, președintele Monson a început să dea mâna cu toți conducătorii preoției din auditoriu. Dintr-o dată, dânsul a observat că unul dintre ei stătea izolat, observând totul de la distanță.

Președintele Monson s-a îndepărtat de grup mergând spre acel frate și i-a vorbit. Emoționat, José R. Zayas i-a spus că era un miracol faptul că dânsul a venit la el și un răspuns la rugăciunile pe care el și soția lui, Yolanda, le spusese înainte de adunare. El i-a spus președintelui Monson că fiica lui era foarte bolnavă și că avea cu el o scrisoare de la soția lui pe care ea dorea ca el s-o înmâneze președintelui Monson. Fratele Zayas îi spusese soției sale că acel lucru urma să fie imposibil, deoarece președintele Monson avea să fie foarte ocupat. Președintele Monson a ascultat povestirea și a cerut scrisoarea pe care a citit-o în gând. Apoi, a băgat-o în buzunarul hainei sale și i-a spus fratelui Zayas că se va ocupa de solicitarea lor.

Astfel, acea familie a avut parte de influența Domnului nostru, Isus Hristos, prin intermediul slujitorului Său. Eu cred că spusele Salvatorului din pilda bunului samaritean sunt valabile și pentru noi: „Du-te de fă și tu la fel”⁴.

La data de 21 septembrie 1998, uraganul George a lovit Porto Rico provocând pagube uriașe. Sora Martinez, cei cinci copii ai noștri și cu mine am reușit să supraviețuim acelei mari furtuni și vânturilor sale extrem de puternice stând în casă. Timp de două săptămâni, alimentarea cu apă și curent electric a fost oprită.

După ce ni s-a epuizat rezerva de apă, obținerea ei a fost dificilă. Nu-i voi uita niciodată pe frații care ne-au slujit oferindu-ne acel lichid prețios, nici modul plin de dragoste în care și surorile ne-au slujit.

Germán Colón a venit la noi acasă cu un recipient mare de plastic plin cu apă transportat într-o camionetă. El ne-a spus că făcea acel lucru deoarece, în cuvintele sale, „știu că aveți copii mici care au nevoie de apă”. După câteva zile, frații Noel Muñoz

și Herminio Gómez au încărcat trei bidoane mari cu apă într-o furgonetă. Au venit la noi acasă pe neașteptate și au umplut toate sticlele de apă disponibile cu apă potabilă invitând-i și pe vecinii noștri să-și umple sticlele.

Rugăciunile noastre își primiseră răspunsul prin intermediul actelor personale de slujire ale acelor oameni. Chipurile acelor trei frați au reflectat dragostea pe care Isus Hristos o are pentru noi, iar slujirea lor – cu alte cuvinte, actul lor personal de slujire – a adus cu sine în viața noastră mult mai mult decât apă potabilă. Pentru fiecare fiu sau fiică a lui Dumnezeu, cunoașterea faptului că oamenii sunt interesați de bunăstarea lui sau a ei și că veghează asupra acesteia este un lucru esențial.

Vă depun mărturie că Tatăl Ceresc și Domnul nostru, Isus Hristos, ne cunosc în mod individual și personal. Din acest motiv, Ei ne oferă ce avem nevoie pentru ca noi să avem ocazia de a ne atinge potențialul divin. De-a lungul cărării, Ei plasează oameni care ne vor ajuta. Așadar, când devenim instrumente în mâinile Lor, le putem sluji și îi putem ajuta pe cei pe care Ei ni-i arată prin revelație.

Astfel, Domnul Isus Hristos va ajunge la toți copiii Tatălui Ceresc. Păstorul cel bun va aduna toate oile Sale. El va face acest lucru adunându-le una câte una, pe măsură ce ele își folosesc cum se cuvine libertatea morală de a alege – după ce aud glasul slujitorilor Săi și după ce au

parte de actele lor de slujire. Atunci, ele vor recunoaște glasul Său și-L vor urma. Un astfel de act personal de slujire face parte din ținerea legămintelor pe care le-am făcut la botez.

În mod asemănător, faptul de a fi un bun exemplu în calitate de ucenic al lui Isus Hristos este cea mai bună scrisoare de recomandare a noastră către cei cărora le putem împărtăși Evanghelia Sa. Când ne deschidem gura și împărtășim Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, devenim „ajutoarele Sale, însărcinați cu hrănirea oilor pășunii Sale și mieilor turmei Lui”⁵; devenim „cei slabi și simpli”⁶, „pescari de oameni”⁷.

Slujirea și actele personale de slujire nu se limitează la cei vii de pe acest pământ. Putem, de asemenea, să facem lucrarea pentru cei morți – pentru cei care trăiesc în lumea spiritelor și care, în timpul vieții lor muritoare, nu au avut ocazia să primească rânduilele necesare salvării ale Evangheliei lui Isus Hristos. Putem, de asemenea, să ținem un jurnal și să scriem istoria familiei noastre pentru a întoarce inimile celor vii către cei vii – precum și inimile celor vii către strămoșii lor. Totul are legătură cu unirea familiei noastre, generație după generație, cu legături eterne. Făcând astfel, devenim „[izbăvitori]... pe muntele Sionului”⁸.

Avem ocazia specială de a fi instrumente în mâinile Sale. Putem fi astfel în căsniciile noastre, în familiile noastre, cu prietenii și cu semenii noștri. Aceasta reprezintă actele noastre

personale de slujire în calitate de adevărați ucenici ai lui Isus Hristos.

„Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre;

și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.

Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine».

Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?».

Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»⁹

Mă rog ca noi să facem astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 18:10, 15; subliniere adăugată.
2. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Suflet”; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton, „Mai întâi observați, apoi sluiți”, *Liahona*, nov. 2012, p. 78.
4. Luca 10:37.
5. Alexander B. Morrison, „Nourish the Flock of Christ”, *Ensign*, mai 1992, p. 13.
6. Doctrină și legăminte 1:23.
7. Matei 4:19.
8. Obadia 1:21.
9. Matei 25:32-40.

Vârstnicul Larry S. Kacher
din Cei Șaptezeci

Nu tratați fără respect lucrurile sacre

*Examinați-vă alegerile adresându-vă întrebarea:
„Sunt deciziile mele sădite cu fermitate în solul bogat al Evangheliei lui Isus Hristos?”*

Dragi frați și surori, deciziile pe care le luăm în această viață afectează în mare măsură cursul vieții noastre eterne. Există atât forțe văzute, cât și nevăzute, care influențează alegerile noastre. Am descoperit însemnătatea acestui principiu într-un mod personal, cu aproximativ cinci ani în urmă și aproape că era să mă coste extrem de mult.

Călătoream cu membri ai familiei și prieteni, în sudul Omanului. Am decis să ne relaxăm pe plajă, pe coasta Oceanului Indian. La scurt timp după sosirea noastră, fiica noastră Nellie, în vârstă de 16 ani, a întrebat dacă putea să înoate mai departe, spre ceea ce părea un mic banc de nisip. Observând apa agitată, i-am spus că voi merge eu mai întâi, gândindu-mă că ar fi putut fi curenți periculoși.

După ce am înotat puțin timp, am strigat-o pe soția mea, întrebând-o dacă eram aproape de bancul de nisip. Răspunsul ei a fost: „Ai trecut de el demult”. Fără să știu, fusesem prins într-un vârtej¹ și eram tras cu rapiditate în largul mării.

Nu știam ce să fac. Singurul lucru la care mă puteam gândi, era să mă întorc și să înot înapoi spre țarm. Acesta era exact lucrul pe care nu trebuia să-l fac. Mă simțeam neputincios. Forțe pe care nu le puteam controla mă trăgeau departe, în largul mării. Ceea ce a înrăutățit și mai mult lucrurile, a fost faptul că soția mea mă urmărea, având încredere în decizia mea.

Dragi frați și surori, m-am gândit că era o mare probabilitate ca să nu supraviețuiesc și că eu, din pricina deciziei mele, voi cauza, de asemenea, moartea soției mele. După un efort considerabil și după ceea ce cred că a fost intervenție divină, picioarele noastre au atins, cumva, fundul nisipos al mării și am putut să ne întoarcem în siguranță la prietenii și fiica noastră.

Sunt mulți curenți în această viață pământescă – unii siguri și alții nu. Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat că, în viețile noastre, există forțe puternice care seamănă mult cu acești curenți nevăzuți ai oceanului.² Aceste forțe sunt reale. Nu ar trebui să le ignorăm niciodată.